

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шапкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застережене. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Розмови з київськими штундистами.

Допись з Києва.

В академічній році 1899-1900 знов відкрито в Києві прилюдні розмови київського релігійно-просвітнього товариства з представителями місцевих штундистів. Заведені минулого року в різних місцях: думі (магістраті), контрактовім домі, ті розмови відбувають ся нині в народній аудиторії під проводом предсідателя Товариства Преосв. Сергія, єпископа уманського, а на них буває багато народу.

Перша розмова відбула ся з кінцем жовтня на тему «О церкві небесній». Перед почином розмови Пр. Сергій відслужив молебен до Пресв. Тройці, виголосив вступну промову, в котрій пояснив присутнім ціль як давніших, так і теперішних розмов з відпавшими від православної церкви і спасене заблудших членів Христової церкви. Розмови треба вести без ворогованя, мирно, по християнськи, хоч розмови не виключають горячости в промовах, впливаючої із серця чоловіка, глибоко переконаного в своїй правости. По поводу теми першої розмови Преосвященний сказав, що з основанем Ісусом Христом церкви земної, для якої Він є голова, не остановило ся діло спасеня чоловіка, і чоловік повинен змагати до церкви небесної, де іменно віруючі осягають повне спасене. Церква небесна після науки Слова Божого, се світ духовний, ангельський, восхвалівший Творця після сотвореня небесних святил; відтак до церкви небесної причисляють ся святі праотці і пророки; а висше всіх святих, після науки церкви, стоїть Пречиста Діва Марія, Мати Господа, котру особливо почитують перед хирувимами і серафимами. По тім поясненю провідника розмов, священник І. Тройцький подав слухачам повну, подрібну, основану на св. Письмі науку о церкві небесній, соньмі праведників і предстоячих перед Богом і своїм молитвами просячих за нас земних християн, що в сердечній вірі звертають ся до Бога з молитвою.

Після того почала ся сама розмова. Перше всего поставлено місіонарем питане: чи вірують штундисти в святих і почитають угодників Божих? Штундисти відповіли, що вони святих почитають, вірують в їх дійсне істноване, але молитов до них земних християн вони не признають, рівно як і просьби їх за людей, бо після науки св. Письма: «Єдинь бо єсть Богъ и Єдинь Ходатай Бога и человекъ человекъ Христосъ Ісусъ.» (І. Тим. 2. 5.). Дальше штундисти опирали ся на тім, що нема нігде прямої указки, щоби звертати ся о заступництво до Богородиці і она, як земний чоловік, грішна і не може вступати ся за нас. Почитати Богородицю можна, бо она сама проголосила: «Се бо отьинь ублажатъ мене вси роды» (Лук. І. 48.), але «ублажати» не значить ще «молити ся». Взагалі, після погляду штундистів, для відродженя християнина не треба молитов святих, бо само «св. письмо перероджує чоловіка в нового». На сі виводи штундистів Преосвященний і місіонери

дали поясненя, що виражене «Єдинь Ходатай» відносить ся до Ісуса Христа в справі викупленя Ним роду людского, а таке викуплене могло бути довершене лише Ним Одним і ніким більше; Він дійсно Єден Ходатай по существу. Але святі Божі, котрих істноване признають і штундисти, є наслідники ласки Божої через Ісуса Христа. Будучи угодні Богови, вони і вступають ся перед Богом, як учить ап. Павло (Ш. Кор. І. 11.). Бог дійсно, лише грішних не слухає, о чім грізно говорить прор. Ісаія (І. 11—17) і Єремія (XV. 1.). Позаяк штундисти твердо стояли при своїх поглядах, що в св. письмі нема нігде приказу звертати ся до святих о їх заступництво перед Богом, то місіонар представив цілий ряд доказів і в тім згляді. Так, сам Бог вказав Авимелихови вернути жінку Авраамови, бо «онъ пророкъ єсть и помолится о тебѣ и живъ будеш» (Быт. 20. 7.); приятелі Йова, що обидили єго, також дістали поручене просити Йова, щоби він помолит ся за них. На заміт штундистів, що тут містить ся приказ молити ся лише живим за живих, наведено їм місце з притчі І. Христа о богачі і Лазарі: богач просив Авраама і Лазаря, що були вже на небі, о поміч (Лук. 16. 29.). На закінчене розмови штундисти повторили як і спершу, що вони вірять в істноване святих, почитають їх; що звертати ся до святих з молитвою треба, але лише на землі, бо на се є указка св. письма. Наколи і допустити «общеніє со святыми», що відійшли на небо, то се значить — думати про них, роздумувати о житю і подвигах, наслідувати їх, але не звертати ся до них з молитвенними визванями, бо на се нема указки в св. письмі.

По скінченій розмові Пр. Сергій уважав потрібним остановити ся подрібно на предметі відбутої розмови і зробив якби загальний огляд. В закінченю Преосвященний висловив позитивну науку православної церкви про взаїмні відносини між земною і небесною церквою: між ними є постійна звязь, а средством тої звязи є молитва. Кождий справдешний християнин, хочби і простий чоловік, без сумніву має внутрішнє почуванє присутности Божої тоді, коли він підчас молитви вносить свій ум і серце «въ горная»; в такій іменно правдивій молитві містить ся доступне для чоловіка приближене єго до Бога і спроможність для него стикати ся з жителями неба. Земна молитва якби продовжала ся молитвою небесною: жителі неба, стоячи на висших ступнях приближеня до Бога, самі молять ся за людський рід, за грішну землю, що ясно зображає тайновидець ап. Йоан в різних місцях своєї апокаліпси. З того-ж, що ангелів вислано на землю неоднократно з двома цілями: або щоби благодієвали людям, або щоби відвертали нещастя, поясняє ся і зміст молитви. Сам Ісус Христос дав образець молитви («Отче наш»), в котрій містять ся предмети молитви всякої, прославлене Бога і просьба о прощенє людских гріхів. По вознесеню Христовім на небо апостоли єго все признавали силу молитви: апостол Петро обіцяв перед своєю кінчиною все мати

своїх учеників по єго смерті і память о них творити. З часів апостольских віра в силу молитви святих ніколи не ослабла і творила основу звязи церкви земної і небесної. І св. Письмо і св. Передане (котрого не узнають штундисти) згідно засвідчають о тім, що молитва, як средство звязи, все була і ніколи не устане в Христовій церкві.

Сумні збори товариства «Просвіта».

(X) Загальні збори товариства «Просвіта», які від 31 літ щорічно, а в останних роках двічі до року відбували ся, були з'їздом членів з усього краю, котрий робив огляд просвітної роботи, розбирав способи і напрями дальшої успішнійшої праці і одушевленими промовами та предметовою розпратою над просвітними питаннями кріпив і закріплював руску єдність до дальших змагань на тім полі. Хто бував на перших зборах сего товариства, коли то молоденькі основателі єго як Андрій Січинський, Вол. Навроцький, Желехівський, Вол. Барвінський і ін. поруч з єдогоровими патриотами як Осип Заячківський, Ст. Качала, Мик. Устиянович і ін. щиро і мирно розпратляли про потреби, подвигнені і задачі товариства «Просвіта», хто бував на пізнійших зборах, які відкривав довголітний голова др. Омелян Огоновський своїми теплими промовами, перенятими горячим патриотизмом і ідеальними поглядами, той мусить признати, що се загальні збори «Просвіти» були світлим, торжественним і радісним хвилям в нашій культурній розвитку.

Хто жив тим світлим споминами, хто черпав в них одушевлене до живійшої народної роботи, той явивши ся на вчерашних загальних зборах мусів винести вельми сумне враженє, той мусів з них вийти із зболілим серцем, а се треба приписати в головній мірі теперішнім керівникам товариства. Виділ не подбав зовсім о те і до того признав ся в промові своїй вступній сам голова, щоби загальним зборам, що тепер лише що два роки відбувають ся, дати вигляд і настрої торжественний, щоби зібраних членів одушевити, закріпити до так важного діла, як просвітна робота, а навпаки все зробив, щоби обнизити ті збори до якоїсь звичайної щоденщини, і щоби відтак викликати незручним веденем розправ заколот, що навів сором і товариству і рускій єдності.

Вже само богослуженє поминальне за бл. п. многозаслуженого і довголітнього голову товариства д-ра Ом. Огоновского і інших покійних членів (між котрими згадаємо лише таких членів товариства як Ст. Качала, Евзобій Грушевич, просвітних письменників як Вол. Навроцький, Желехівський, Вол. і Осип Барвінський, Партицький, і ін.) виявило що найменше рівнодушність виділу. Ледво яка двайцятка селян і міщан, з десятка інтелігенції та маленька громадка учеників явила ся в церкві і всі споглядали за головою, котрий зовсім не був обложно хорий і міг бодай так як інші члени виділу показати ся бодай при кінці богослуженя. Приїзжі селяни, що вже в многих громадах позавадили гарний спів церковний, мусіли прислухувати ся, як охриплі дячки дерли горло, хоч є і хор «Бояна» і питомців семинарії і акад. гімназії. Службу відслужив сам сотрудинок о. Давидович, а до парастату вийшло ся лише чоти-

рох добровольців, хоч самих катехитів у Львові є більш десятки.

На збори в салі «Народного Дому» явилось около 200 членів і то головно зі Львова і з околиці, коли давніше бували з найдалших закутків краю, а й ті певно не могли одушевити ся вялою промовою голови. Зараз над справозданем діяльності виділу підняли ся нарікання, що виділ не розіслав членам справоздань і для того они приходять неприготованими до того, чи діяльність виділу одобрити або ні, а головно два внесеня виділу предложені загальним зборам до рішення і спосіб кермування нарадами дали повід до повного розладу, який відтак проявив ся.

На передполудневих зборах в розправі над справозданем виділу промавлыв проф. Грушевский над внесеном виділу що-до передачі бібліотеки товариства «Просвіта» Науковому товариству ім. Шевченка і заявив, що Тов. ім. Шевченка не може прийняти тої бібліотеки з застереженем власности «Просвіти», позаяк се лише вклало би тягар на Наукове Товариство і причинило би коштів невідповідних користям з такого відступлення бібліотеки, поставив отже внесенє, щоби бібліотеку передано без застережень, инакше Товариство ім. Шевченка не могло-б її прийняти. Голова товариства «Просвіта» відповів на се, що виділ не може без застережень віддати бібліотеки і хотів піддати внесенє проф. Грушевського під голосованє, сподіваючись, що єго відкинуть, бо учасники зборів не були поорієнтовані в тій справі, хотьби з сего огляду, що над нею не переведено розправи. Підняли ся голоси з домаганем відкриття розправи над внесеном проф. Грушевського, однак голова не допустив розправи і заявив, що внесенє виділу «Просвіти» в справі бібліотеки усуває з порядку дневного.

На пополудневих зборах поставив виділ зміну статута, змагаючи до централізації в товаристві і обмеження прав звичайних членів, замість котрих мали би рішаючий голос на загальних зборах лише делегати, вибрані на повітових (філіяльних) зборах і делегати читалень. Вже з промов перших бесідників в тій справі міг виділ поорієнтувати ся, що зміна та не перейде так само, як упала перед двома роками. Мимо того виділ форсував єї всіма силами, викликавши тим доволі непарляментарні слова, а по довгій розправі др. К. Левицкий яко референт своїми колючими замітками споводував цілий ряд фактичних і особистих спростовань і виїс фермент в збори, а відтак заявив, що виділ бере назад свій проєкт. Коли-ж домагано ся, щоби найдалше сягаюче внесенє, переходу до дневного порядку піддано під голосованє, голова спротивив ся тому і піддав лише внесенє дра Охримовича на вибір анкети статутувої під голосованє, котре перепало. Роздратованє очевидно змогло ся. По тім заявив голова, що на домаганє деяких членів єму обявленє наміряє закрити збори, против чого піднесли ся голосні і численні протести, позаяк ще на порядку дневнім були внесеня членів і неполадженє внесенє ранішнє проф. Грушевського. Побачивши, що більшість домагає ся дальшого веденя розправ, заявив проф. Ромащук, що резигнує з уряду голови, яким єго звеличано, бо замітив, що вже не має повного довіря. На тім замкнув проф. Романчук збори, не вичерпавши дневного порядку.

По закритю зборів дійшло ще до непарляментарних особистих перемовок, котрі були впливом роздратованя, викликаного нетактовним веденем розправ. Всі зібрані розійшли ся з вельми сумним враженем домів.

Нагорода за поліцейский донос.

(Конець).

В відповіді своїй на донос «Прав. Вуковина» пише д. Бердяєв:

«Православная Вуковина» се шпігунський листок, що при кожній нагоді послугує ся своїм ремеслом з дійсно диявольскою безсовістю. Але се має і свою добру сторону. Бо нарешті всі порядні, передові і народолюбиво настроєні люди зможуть переконатися — і там в Австрії, і тут в Росії, — що то за безсоромна, йолопова-то-глупа і безмежна «сволоч», майже без ви-

їмки, входить в склад т. зв. «москвофільської» партії в цїсарстві доброго цїсаря Франца-Йосифа!

Перед усім, якою то мовою пишуть ті, що привикли грубо глумити ся над «хахладким жаргоном» і над «фонетичною какографією?!» Навіть мої хлопці, прочитавши літературні «испражнения» «Православної Буковини», аж злякали ся, що є люди на світі, котрі так страшно глибоко в моральнім згляді упали, а знов аж за боки брали ся від сьміху над правописню і стилем «російских патриотів на Буковині». Таких літератур-патриотів треба-б ще дати на науку до першого ліпшого гімназиста хотьби з 2-ої класи, бо читаючи «Православну» з російска, можна язык зломити!

Представителі полудневої поступової і демократичної інтелігенції в Росії розуміють під словом «кацап» брідкий тип «обрусителя», що проповідує, а з часта навіть вводить в жите всяке насильство над етнографічними відзнаками гордої на свої заслуги і на свою велику історичну бувальщину і славної України, котра через кілька віків охороняла так як який спасительний «буфер» Росію і Европу против мусульманських нападів. В стовпцях місцевої газети «Жизнь и Искусство», котру ліша часть сусільности щиро і не без відстави поважає і шанує, я під острою попередню цензурою, з повним підписом подаю вже більше місяця періодичні оцінки про чудові представлєня знаменитої драматичної труппи Садового і Саксаганського і там явно стаю в обороні за сьвяті права Українців — визнавати ширю любов до своєї країни, шанувати свою власну національну культуру, а также служити, що сил стає, потребам і інтересам свого народу. І за такі статі мене в тюрму не запрають, як би то очевидно п. Козаркевичу (редактору «Православної Буковини») бажалося, бо різка але правдива кореспондентка до живого доткнула занадто брудну єго совість.

Питає ся «Царославна», що я за пташок, і чим я є. Отже на се хочу відповісти: Походжу із аристократичної родини: прадід по батькови був приятелем царя Павла і єнерал-губернатором Новоросійського краю, дід — любимець Николая I, був начальником штабу войска донського; батько, за молоду кавалерґадецкий офіцер, стративши не в своєї вини маєток, більше ніж 20 літ напрацював ся чесно і єсергічно для нашої України і для земляків в Київскім Земельнім Банку, а тепер на старість відпочиває. Мати моя, в роду княжна Кудашева, а єї предки по мамі графи Шуазели-Гуфє, прями потомки французских королів. Але анї рід, анї вихованє не перешкодили мені тернистою дорогою до 38 року мого життя зробити ся горячим і щирим приятелем робучих мас без ріжниць народности і віроісповіданя. На нічо не зважаючи і нічого не лякаючи ся, яко писатель переводжу свої ідеї і в дома і на чужині, хієнючиєсь званем кількох чужих мов, і обороняю робітника-пролетара против єго визискувача, і даровану людям Богом свобідну думку против мерзких замахів, які виводять на ню від темного «мракобісія». Ще незабутий чесний Москаль Аксаков сказав:

Кто Слово — даръ божескій — свяжетъ,
Тотъ путь челоуѣку иной, —
Путь рабства преступный укажетъ!
... рабство есть бунтъ и бѣда, —
Спасеньемъ отъ бунта — свобода!
... правды единственный мечъ —
Вольное Слово!

Зрештою, сам дивую ся, по що се все говорити професіональним шпігунам? Чи вони годні зрозуміти подібні річі? Таж ті панове носять ся з своїм «русифільством» як з мальованою торбою, а безпечно навіть по іменам не звають таких трудовників, якими величаєт ся Росія перед цілим сьвітом на пр. «каторжника» Достоевського, критика Добролюбова, поета Некрасова, економіста Чернишевского, социолога Михайловского, западника Тургенева, сатирика Щедрина і наконець, хотьби збожеволішого задля безграничної любви до бідних московских мужиків народника-беллетриста Глеба Успенского. А от і я, з «русифільского» становиєска «опасный украиноманъ для соотечественниковъ и державы», глибоко клоню голову перед сими борцями за правду, терпимість,

справедливість, рівність і братерство, хоть всі ті випадково мені попавні під перо герої думки — «Москалі!»

А от ті «русифіли» просто як хами шанують лише память таких «гасильників» духа як Катков, а сегодня жадно споглядають в руки таким їх дрібеньким пройдисьвітам наслідникам, як «сербский єнерал», карикатурний балакайло Комаров, або німецко-жидівский ренеґат, дурисьвітский московский педагоґ Грінмут, що руководять погорженими всіма газетами «Сьвѣтъ» і «Московскія Вѣдомости». Від всеї тої мерзоти «русифіли», так треба думати, отримують дарунки на свою безлузду пропаґанду в заграничній монархії... Не допускаю навіть гадки, щоби «русифілів» утримувало на своїм хлібі (як чутка ходить) російське правительство, котре передовсім уважало-б за нетакт, єйти колот у сусідів, а по друге совсім не потребує услуг і співділєня малописьменних і низьких йолопів. З того виходить, що «русифіли» і в таким разі, безсумнівні самозванці, що нахабно присвоїли собі самі російську офіціозність. На намеки Козаркевича що-до моєї особи, звернені на адресу російської поліції, я плювати хотів — більш нічого. Се вистріли слїпими набоями. Я висказував свої погляди перед європейскою аудиторією і із стовпців таких журналів як париский «Nouvelle Revue» і ніхто не признавав їх незаконними. Німецкі вірші мої в поступово-народолюбнім дусі завсїгди стоять в стовпцях видійних періодичних видань Німеччини, Австрії, Швайцарії і Сполучених Держав, чого мені зовсім не беруть за страшний гріх, доки моя муза не позалляє собі зачіпати осіб... А на засадничє насильство над поетами спосібні хіба лиш такі Козаркевичі, та Богу дякувати, що Бог їм роґів не дав.

Сей лист на адресу таких «русифілів» як Козаркевичі і т. д. пехай буде живим доказом, що і ми, хахли, ще не зовсім затратили здатність постояти за себе навіть против таких вороґів і єнустатів, що явно лічать не лиш на безкарність, але ще также і очікують «нагороди за услуги». Не ведеть ся їм, біденьким, на всіх щєблях соціальної драбини в послїдних часах: не гірше, як ось тут дістала ся Козаркевичови моральна припарка, дістало ся в І-ій книжці «Вѣстника Европы» за р. 1900 также і непевному знавцеві славянських мов і літератур, київському проф. Фльоринському, котрого зрештою по заслугі недавно тому підняв і я на глум в газеті «Жизнь и Искусство».

Тільки виняли ми з листу.

Гадав Козаркевич, що Бог знає, як приподобає ся російській поліції своїм доносом на Бердяєва, ба, обчислав вже і «нагороду за услуги» — між тим патрафив на «хахла», що не лякає ся єго поліцейскої шки, а виплатив сам «нагороду» замалювавши в ту шку. Та се єму не першина. Плюнь, а він скаже, що доц іде...

«Галичанинъ» прочитав вже певно відповідь д. Бердяєва і відповів на се подібно, як і «Православная Буковина» мовчанєм. Поліцейські душі в роді редакторів «Православно-ї Буковини» і «Галичанна» можна зневолити до мовчання лишє тоді, коли не жаляє ся обуха на їх кацапску, малоумну голову, як се зробив д. Бердяєв. Так їй треба, тій мерзкій, жандармерській голоті!..

З політичного поля.

На вчерашних зборах мужів довіря моравских Німців виголосив пос. Гросс реферат про політичну ситуацію. Він заявив, що в виду міністерства дра Кербера належить заховати становиєско холодної резерви. Оно може числити на попере Німців лишє тоді, коли з діл єго пізнати буде можна, що оно не є в дійности анї ворогом для Німців, анї для держави (!). Чєско-німецке порозумінє, яке собі теперішнє правительство поставило за найважійшу задачу, є без сумніву житєвою konieczністю для Австрії. Німці не хочуть гнобленя чєскоґо народа і чєскої мови, а від Чєхів жадають, щоби они позбули ся ворожих державі національних мрій, а в замін за се ушановали стан посіданя Німців так, як се хочуть зробити Німці в виду Чєхів. Всі Німці повинні взяти участь в мирових переговорах, які належить вести з вітвертостію і щиростію. Хоть надія на успіх мирової конференції не велика, Німці будуть старати ся

боронити права свого народу з уміркованою рішучістю. Німці зроблять все, щоби добути мир, горячо пожаданий і для економічного розвитку вітчизни так невідклично потрібний.

«N. fr. Presse» довідує ся, що в проєкті языкового закона для Чех, який буде предложений мировій конференції, пороблено дуже точні постанови що-до відграничення чеських округів, не в порівнянню точніші, як се зроблено в р. 1890. Що-до вишнього, урядового языка в виключно німецьких округах, то проєкт має містити постанову, що чеські подання належить приймати, але дальше урядоване відбуде ся в німецькій мові і доперва резолюції будуть видавані в чеській мові.

Др. Кербер і міністер фінансів, Бем-Баверк відбули вчора в Пешті нараду з Сельбом.

Англійський парламент з широкими розправами над адресою до королевої займає нині всю європейську прасу. Одиною відрадою для Англії є заповука із сторони королевої і Сельсбїрого, що відносини Альбіону до європейських держав суть приязні. Нимо того в річах поодиноких бесідників проявляє ся деяка тривога о будучність Англії. Суть проголошеня річї дасть ся зібрати в такі точки: «Правительство не має смілости призвати ся до своїх політичних похибок, опозиція визискує критичне положене правительства для своїх партійних цілей, а весь парламент устроює нагінку за виновниками трансвальської катастрофи». Чемберлянови, яко міністри кольонїї доводять ся найтяжкі заміти. На другім пляї стоять нещасливі генерали англійські, на третім недбала воєнна інтендантура. А дійсна причина катастрофи трансвальської лежить так ясно перед очима! Се — крамарський дух Англичан, котрий в своїм часі в парламенті виступив против обовязкової військової служби. Англії положене подобає нині дуже на положене упадаючої Картагени. Богате, збиткове, розкошне, м'яке і лиш за зиском вгаляюче жите позбавило Англичан мужескої сили і енергії. Ту силу мав заступити наємний жолдак, без патріотизму, без пожертвованя, без дисциплїни, а лиш жадний наживи. Супроти такого елемента стоїть люблячий свою вітчизну патріотичний Боер. В тім лежить вся нерівність в боях. Парламент вправді намірив не жалувати хочби в десятеро більше гроша на війну. Він думає вислати ще стотисячну армію до Трансвалю і Оранїї. Він механічно силою хоче здавити Боєрів, як колись Кеєрке масами воєнними всеї Азії залив хоробру Грецію. Може бути, що против сих мас Боєри не остоять ся, але моральна перемога лишиться ся заєдно по сторонї Трансвалїї, а Европа дізнає ся при сїї нагодї, де шукати в Англії за пятою Ахїлїя. На всякий случай вїмб необхідного Альбіону щезне безповоротно.

Новинки

— До видїлу «Просьвіти» вибрані: 1) Борковський Олександр, 2) Бурчачинський Евген, 3) Врецьона Григорій, 4) Левандовський Николай, 5) др. Левицький Кєсть, 6) о. Лежогубський Теодозій, 7) Огоновський Петро, 8) др. Охримович Володимир, 9) Паньківський Кость, 10) др. Пачовський Михайло, 11) Романчук Юліян (головою), 12) о. Темницький Олександр і 13) др. Франко Іван. — а на заступників видїлових: 1) Британ Сидір, 2) Грозик Григорій, 3) Дурбак Павло, 4) о. Бобикевич Теофіл, 5) Пєсьцьоровський Петро, 6) Темницький Володимир. З огляду на резїгнацію проф. Романчука з голови товариства «Просьвіта», будуть мабуть невагом скликані нові загальні збори.

— Коби так на політику, де будуть розширнати якогось Барвінчука — то п. Романчук стягнув би певно тисячку народа! Але на збори «Просьвіти» се не оплачує ся. Тим то з всякою рішучістю мусимо осудити нетактовне поведене проф. Романчука, що на заміти пос. Барвінського, котрий жалів ся на брак більшого числа членів і на буденний вигляд зборів, висказав своє здивоване, що сей заміт виїшов як-раз зі сторони, котра була раніше противна манїфєстациям і зтяганю многих членів на збори. Ні пос. Барвінський, ні ніхто з его сторонників не був ніколи противний манїфєстациям і зтяганю членів на просьвітні збори, де можна чогось научити ся і завітати ся до дальшої праці.

— В жидівських руках находить ся вже 630 більших посїлостей. У східній Галичинї є на продаж сто тисяч моргів землі, яку можна набути за дуже дешеvu ціну. Беремо сї вїстки з жидівських газет. На землю у східній Галичинї стрять вже зуби жиди.

— Кольонїзация Галичини Жидами. В Кракові виходить жидівська газета в німецькій мові п. з. «Справедливість». В зошитї за місяць сїчень підносить названа газета потребу кольонїзации Галичини Жидами і вірить в своїй безличности, що австрійське правительство попре таку гадку всіми средствами, навіть грошевими, та що намістник Галичини і краєвий маршалок згодять ся вповні з таким пляном. Дальше замічає названа газета, що не всі Християни в Галичинї є ворогами жидів, і що більша часть Християн була би вдоволеня, коли-б «убогі Жиди-вуждарі почали працювати продуктивно». Ті Християни, що в виду кольонїзации Жидів в Галичинї, пише «Справедливість», були ворожо настроєні, ті суть також нині ворогами Жидів і коли-б не правительство і его армія, они кинули би ся без сумнїву вже нині на безборонних Жидів, щоби рабувати і нищити їх майно, а може навіть масакрувати їх самих. Стало би ся се не лише в Галичинї, але також в Чехах і на Моравї. Сею одиак нині бояти ся не треба, навіть коли-б Жиди в замкнених кольонїях осїли на срутах в Галичинї, бо, коротко кажучи, страх перед багнетами завжди був і буде».

До сего уступу, помішеного в жидівськїм органї, додає зовсім справедливо краківський «Glos Narodu» в ч. 26 такі замітки: «Більшого цїнїзму і більшої безличности виобразити собі не можна. По таких статїях, нехай Жиди, елемент вам чужий і згубний і ворожий, не жалить ся на прасу, котра «робить» антисемїтизм. Такі провокації польської і руської людности на єї власній землі, таке цїнїчне перехвалюванє ся опїкою «правительства і багнетів» против Християн, що сміють бути неприхильними для Жидів, се хїба найобильнїше жерело антисемїтизму. Чи розбійник, що вкрадає ся силою до хати спокійного чоловіка і вимушує на нїм послух для своїх намірів, під загрозою ножа, або кулі, робить що иншого? Чи в виду сего не збурить ся в кожїм серці кров почутем кривди і повним в розпуку обуренем?»

— Продаж Східниці. Вчора о 8 год. вечером в льокалі Галицької Каси щадничої підписав маршалок гр. Ваденї, яко повновластитель фірми «Вольський і Одживольський» і Дирекції Каси щадничої, акт, даючий опцію французькій групї, репрезентованї п. de M-uval, до кушнї всіх предпрїемств і копалень згаданої фірми за суму девять і пів мїліона корон. Вчисляючи до того запасу ропи і магазини, ціна купна перевешисть десять мїліонів корон. Сеєя операція забезпечена завдатком 100.000 корон, зложених рівночасно і дальшими стома тисячами корон, що мають бути зложені 1. марта с. р. єсть важною до 1. мая с. р. Цїна купна має виплатити ся в трьох ратах в рівних частях 1. мая, 1. липня і 1. вересня. Недодержанє котрого небудь речинця спроваджує розвязанє умови і утрату зложених вже грошїв. Французька група обїйме в посїданє Східницю по вилатї другої рати, а перенесене власности табулярної наступить по вилатї остаточної рати. Персоналови робітничому контракт запевняє одпорїчне занятє з піврїчною виповїдню.

— Зірване контракту. Дня 1. сїчня 1896 р. винаймив п. Літинський театральний будинок від фундації гр. Скарбака на 60 лїт. В перших 25 лїтах мав п. Літинський платити 30 тисяч злр. чиншу, а в дальших роках 35 тисяч злр. Крім сего мав Літинський оплачувати податки, єли они не переходять суми девяти тисяч злр. Своєю часу був сей контракт предметом ріжних коментарїв! На днях зірвано єго зовсім несподївано, бо п. Літинський місто рати в сумї 15 тисяч злр. заплатив лише 10 тисяч. З сего скористала адміністраційна рада фундації і зробила ужиток з застереженя контракту, котре постановляє, що в разї неуплаченя в цілости рати контракт розвязує ся.

— Посиднок між професорами. Як доносять польські дєвниїки, в Ряшеві відбув си перед кількома днями посиднок межї двома учителями тамошньої семїнарії учительської. Оба посидновичї виїшли з ранами. Причиною посиднуку був удар в лице даний одним з них другому за назване єго «шнїгуном». Оба они побили ся в присутности прочого збору учительського, а відтак визвали себе на шаблї. Цїла сеєя авантюра викликала в Ряшеві загальну сензацию. Біда, як вже і педагоги беруть ся до шабелї.

— Вінчанє архїєпископї Стефанїї відбуде ся 3. марта о 11. год. перед полуднем в Мірамаре. Між євїдками акту вінчаня буде находити ся також брат молодого, гр. Г. Льонаї. Новоженцї поїдуть в Мірамаре до замку Олян-Бодрогер, в яком недавно відреставровано 32 комнат. Найбільші салї украшено старинними меблями, які спровадив гр. Елемер Льонаї з Риму. Між ними находять ся також деякі меблї, що мають історичну вартість, як прим. 2 панські престоли і крісла померших кардиналів.

— Електрика - сторожом. В американськїм містї, Чивчїнватї існує зоологічний город, а в нїм находить ся клітка з рідкими птицами. До клітки закрадали ся по 8 метрів високім, дрібною сїткою оплетенім полотї, котї, або шурї і з неодоїної птички находжено рано лише жменю пер.

Звернено ся о раду до техніка, що о 1½ цала висше плота умістив мідяний дрїт, що може бути полученїй з електричною струєю, досить сильною, щоби кождому котови раз на все відняти охоту до аєтату на птички. Коли доорєць виходить, або смєркає ся, лучить він сей дрїт з електричною струєю і з сеї пори птички вже безпечні.

— З великої любови, чи з мести? В Літомерїцях викликало велике обурєнє скритоубїйство, сповненє на трицятлїтній женцині, що займала ся краєцтвом, Аннї Шриттер з Обєр-Бизель, якої трупа найдено коло Лібєсміц в куїї снїгу. Тїло Шриттерової було покрито 38 ранами від ножа, на шїї, грудях і черевї. Яко убийника підозрївають краєця Йосифа Кїнєля, любовника Шриттерової, але на се нема поки-що ніяких доказів.

— Неувага доглядача хорих була причиною трагічної смертї одного з пацієнтів міського шпиталю в Новім Йорку. Хорим тим був один музик Шмїдт, син властителя готелю в Лондонї. Коли він прибув до шпиталю призначено, єму купїль, бо терпів на неврїтїє. Доглядач, котрому поручено приготувати купїль, хотїв при сїї спосібности обмити хорому голову. Однакж через неувагу взяв з полицї місто фляшки з водою фляшку з карбольом, і тоді доперва спостерїг ошибку, коли хорий странно крикнув. Карболь спалив в страшний спосіб голову і плечї Шмїдта, а волосє з тих мість, де карболь дійшов, цілковито випало. В протягу години нещасна жертва неуваги розпрацалась з сїм євїтом, а доглядача увязнено.

— Фрїдрїх Вільгельм, німецький наслідник престоло, що кінчить сего року 18 лїт жита, має одержати від тепер палату і окремиї двір. Місцем пробуваня будучого монарха Прус і Німєччини буде палата звана «Kabinetshaus» в Почдамї, яку тепер цілковито відєвіжкують. Як все на дворї німецького цїсаря, так і умебльованє мешканя наслідника престоло переведе ся з незвичайною ошадностїю. Вєї меблї спровадять ся з івентарів иньших корольських замків з вїмкою ідальнї, яку устроїть ся після пляну цїсарєвої. Меблї будуть з дерева. За матерїял послужить дерево, зване «теак», спровадженє з Америки. — оно зовєім подїбне до дерева орїхового. Стиль буде наслідованєм з часів короля Фрїдрїха Вільгельма I, при чїм заховавсь прєстоту відповїдну для молодого офіцїра. В ідальни буде стояти: низький буфет, кілька шаф, великий стіл і 24 крісел, покритих зелєним, пашмоватим, трєвалїм сукном.

— З нужди. На одїім з передмість Лондону лучила ся страшна трагедїя родинна, якої мотивом було убожєство і зневіра. Молода пара, Шальфон подружилась з любови; він мав лїт 18, она 19. Як другорядний функціонер магістрату, мав Шальфон 12 зр. тижневої платнї і нічого більше. Навїть меблї дуже убогї мусїли взяти на сплату. Серед такого недостатку прибув їм єще один член родини. Довга росла, видатки збільшались, а прихїд був все той сам. З розпуки постановили обоє разом умерти, не лишаючи і дитини на сїм євїтї. Постанову перевєдено. Батько задавив наперед дитину, а потїм двома револьверовими кулями відобрав жите своїй подрузі і собі. Коли на голоє вистрїлів збігли ся люди до їх мешканя, нещасливі родичї ще жали, але мимо лікарської помочи в коротцї померли. Полїція найшла з помешканю лист Шальфонтової, в яком заявляє, що добровільно умирає разом з мужем.

— Дрїбні вїсти. Скаженїй пєс покусав вчєра при ул. Копєрника у Львовї кілька осіб. Убитого пєса віддано до ветеринарїї в цїли сконстатованя, чи він був дійсно скаженїй. — 400 кореспондєнційних карток украв якийсь хлопець властительцї склепу при ул. Городецькїй Софїї Гавзінер. — Байлє Кляйнер, зі Львова, переходячи через подвірє упала так нещасливо на купу смїтя і потовчененого скла, що пробїла собі грудну клітку. Небезпечно хору відвезено до шпиталю. — В Грядї коло Львова ширить ся в застрашаючий спосіб пятнистий тиф.

— Переписка адміністрації і редакції. Впр. о. Н. Вєд. вєє уплачено до кінця лютого 1900; залєгlostий не ма ніяких. За присилку дякуємо.

— З наукового Товариства ім. Шевченка. Наукова читальня при бібліотєцї Товариства отворена що дня від год. 2—6 по полудни і в тім часї може кождий з неї користати. До дому вивозять ся книжки лише за кавцєю. — Канцелярїя Товариства отворена від год. 9—11 рано і від 3—6 по полудни. В недїлі і євїята льокаль Товариства зачинений. Адреса: Львів, ул. Чарнецького ч. 26.

Помимо що вовна і розгар подорожлї о 30% — продає ковдри і матраци по давних низьких цїнах лише спеціальва робїтня і магазин постєлї 5—30 **ЙОСИФ ШУСТЕР** Львів, Копєрника ч. 5. Цїнники даром.

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-європейського).

За певну і добру льокацію поручаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні коронові
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земського
- 4 1/2% листи Банку краюого
- 5% облігації Банку краюого
- 4% позичку краюеву
- 4% облігації пропінациійні і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Поїзд		до Львова	Поїзд		зі Львова
посп.	особ.		посп.	особ.	
	приходить о годині				відходить о годині
	6:10	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	1:55	6:20	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава
	6:50	з Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	2:08	6:15	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
	7:10	з Зимної-води		6:30	» » » дв. Підзамче
	7:40	з Янова	2:45	6:30	до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави
	7:55	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:30	8:45	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа
	7:44	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		9:10	до Сколього, до Лавочного (1. лин. до 12. вер.)
	8:05	» » на дв. головний		9:25	до Янова
	8:15	з Сокаля, Рави рускої		9:35	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Пид.
1:30	9:00	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9:53	» » » дв. гол.
	11:15	з Ярослав і Любачова	10:10	10:10	до Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова
1:50	11:55	з Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	12:50	до Янова від 1. липня до 15. вересня вкл. тільки в неділі і свята
	1:01	з Янова		2:15	до Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в неділі і свята
	1:40	зі Сколього, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. пад. включно	2:55	9:45	до Іцкан (Ясс, Букарешту)
2:20	5:15	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.		3:05	до Кракова (Відня) Хабівки ч. Рашів
2:35	5:40	» » на дв. голов.		3:15	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.
	5:55	з Сокаля, Белаця і Любачова		3:15	до Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.
				3:20	до Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.
				3:26	до Брухович
				5:25	до Ярослава
Ніч			Ніч		
8:45	6:10	з Кракова (Відня) Самбора, Хирова	12:50	5:21	до Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави
	6:20	з Іцкан, Сучави		6:40	до Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.
		з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята		6:50	до Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.
	7:58			7:00	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша
	8:15	з Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно		7:10	до Сокаля і Рави рускої
	8:14	з Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.		7:20	до Тернополя дворець головний
	9:21	з Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.		7:42	» » дворець Підзамче
	9:55	з Кракова (Відня, Берлина), Сянока, Пешту		7:47	до Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900
12:30	10:10	з Чернівців, Іцкан Букарешту), Сучави		8:35	» » » 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.
	10:08	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.		9:10	» » » 1. чер. до 30. жов. в . . і сьв.
	10:25	» » на дв. голов.	2:36	10:40	до Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави
	10:30	з Лавочного (Пешту) Хирова		10:50	до Кракова (Відня, Варшави), Сянока
	12:10	зі Сколього, Калуша		11:10	до Підволочиск, Бродів дв. голов.
	3:05	з Підволочиск на дворець Підзамче		11:32	» » » дв. Пидз.
	3:30	» » на дворець головний		4:10	до Кракова (Відня, Берлина)
2:16	6:00	з Кракова (Відня), Самбора, Сянока		5:50	до Брухович від 7. мая до 10. вер.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейський різниця ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне п. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцьких ч. 5) уділяє поясень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзд.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовлення і посередничить в закупні:

Світло церковне
впрост в фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл. посилок почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 Франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3-—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. —

Інші товари по умірених цінах.

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицького еміграційного руху, в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільського життя.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міського побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. акті опрацьована після німецького.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
оповіданє з льотерийних пригод.
Ціна книжки 15 кр.
На поштову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропільській книгарні.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ
„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впреев. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариям всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарські вваради, збіжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шнід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 вивосить:

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премій	64.263 „ 12 „	
Фонд основний	45.000 „ — „	
Резерва спеціальна	842 „ 40 „	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услів'я обезпечень користні, а шкоди зліквідують ся безпоровочно. До кінця 1898 року вносили виплачені шкоди 527.790 зр. 67 кр. Поліси «Дністра» приймає Банк краюий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечатись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услів'я, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту «Дністеръ», стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністратійні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителів, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опрочентованя від членів і третих осіб по 4%. Уділ членський вивосить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Дністеръ». Інформації уділяє Дирекция листовно.

Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях де нема близько агентів «Дністра», приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

Хто хоче заробити 400 марок місячно

певно, легко і без ризика?

Нехай шле свою адресу без марки під **V, 21,**

Annoncen Exped. **K. F. Wojtan** Leipzig-Lindenau.